ASLI TOHUMCU Aralık 1974'te Leverkusen'de doğdu, Bursa'da büyüdü. İngiliz Dili ve Edebiyatı öğrenimi gördü; çeşitli yayınevlerinde editörlük, TRT 2'de sunuculuk ve danışmanlık yaptı; kitap ekleri çıkardı. 2003'te *Abis*, 2006'da *Yok Bana Sensiz Hayat*, 2010'da *Şeytan Geçti* ve *Taş Uykusu*, 2014'te *Ölü Reşat*, 2017'de *Sevil de Sevme* (Seyhan Argun'un çizgileriyle) ve 2018'de *Durmadan Leyla* adlı kitapları yayımlandı. Kutlukhan Kutlu ile 2015'te *Güçoburlar* adlı derlemeyi ve 2018'de *İstanbul: 2099* adlı antolojiyi hazırladı. Kitapları çeşitli dillere çevrilen Tohumcu, *Kadın Öykülerinde İstanbul, İstanbul Sokakları (101 Yazardan 100 Sokak)* ve *Merhaba Asker* adlı derlemelere öyküleriyle katkıda bulundu. Çocuklar için *Bolbadim Günlükleri*, *Eksimus Serüvenleri*, *Karadankaçanlar*, *Dünyayı Döndüren Kız*, *Üç, İkiii, Birr, Ateş!, Hışır Hışır Kırt Kırt* ve *Herkesin Evine Döndüğü Gün* adlı kitapları yazdı. Kızı Tomris'le İstanbul'da yaşıyor.

İletişim Yayınları 2863 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 499
ISBN-13: 978-975-05-2804-0
© 2020 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM
1. Baskı 2020, İstanbul

EDİTÖR Duygu Çayırcıoğlu
KAPAK ve KAPAK İLLÜSTRASYONU Seda Mit
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ Merve Öztürk

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871
Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul
Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003
Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387
Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ASLI TOHUMCU

Kötü Kalp

iletişim

adaleti hak edip de alamamışlara...

keşke elimden gerçek bir şey yapmak gelseydi...

"What sane person could live in this world and not be crazy?"
– Ursula K. le Guin

"This bikini make me a success."
– Ursula Andress

1

"Anüs deliği öne ve arkaya doğru olmak üzere iki ayrı yönde yırtılmış. Bağırsaklar yırtılmış ve dışkı ile tecavüzcünün spermleri karın boşluğuna akarak iç organları iltihaplandırmış. Saatler süren iki ayrı ameliyatla altmış iç dikiş, yirmi dış dikiş atılarak ancak oturabilir hale getirilmiş..."

Kelimesi kelimesine hatırlıyor o masumun tecavüz raporunu. Her bir cümlesi, yol gösterici bir âyet niteliğinde. Ezbere bildiği bu canavarlık, kılavuzu oldu işte bu sabahki ibadetinin. *Gördüm, kabul ettim,* diye sırıtıyor kötü kalbi.

"Dikişleri patlatmadan dışkılayabilsin diye sadece sıvı gıdalarla besleniyor ve dışkısının katılaşmasını engellemek için sürekli müshil veriliyor; dolayısıyla vücutta besin yetersizliği ve sıvı kaybı var..."

İnsan olan böyle bir şeyi unutabilir mi? Unutamaz asla. Unutamıyor o da. Bu hatırlayıştan biliyor hâlâ insan olduğunu. *İnsan kalabilmek için yaptın bunu,* diyor kötü kalbi alarma geçerek. *Bu hayata arsızca senin vicdanınla tutunan o süreye rağmen insan kalabilmen için.*

Biliyorum, diye mırıldanıyor. Biliyorum da, insan olan bir

başkasına böyle bir şeyi nasıl yapabilir? *Demek ki bunlar insan değil,* diye uyuşukça araya giriyor kötü kalbi. Evet, değil, bunlar insan değil, diyerek hak veriyor kötü kalbine. *Demek ki müstahaklar.* Evet, kesinlikle müstahaklar. Peş peşe derin nefesler alıyor. *Az bile yaptın,* diye sıkıntılanıyor, hatta bir parça huysuzlanıyor kötü kalbi şımarık şımarık. *Siyanürü içirmeden kesecektin ikisini de. Canlı canlı. Dedim sana. Kanaya kanaya gebereceklerdi. Hayatlarının geri kalan her gününü kanaya kanaya yaşamaya çalışacak o günahsızlar gibi tıpkı, ağır ağır öleceklerdi.* O bile az gelirdi ya. Kötü kalbi hoşnutluk, anlayış ve tatminle gurluyor bu düşünce üzerine. *Ne güzel böyle konuşmadan anlaşmamız,* diye mırıldanıyor, kara kara attığı yerden.

"Ayrıca kendi dışkısının ve tecavüzcünün sperminin iç organlarda oluşturduğu iltihabın giderilmesi için kullanılan antibiyotikler yüzünden karaciğeri hasar görmüş. İdrar kesesi aşırı basınçtan tahriş olmuş, sürekli kan işiyor. Ağzı kapatıldığı için kendi çığlığının basıncından kulak zarı patlamış."

Cehennemin ateşlerinden yanmadan çıkmak mümkün mü? Bırak bir çocuğu, herhangi bir insan için. Hiç sanmıyor. Bu nedenle, eylemi ve eyleminin sonuçları konusunda içi, hiçbir konuda olmadığı kadar rahat. *Cehenneme zorla atılmak mümkün çünkü,* diyor kötü kalbi.

Aslında doğrudan, günlerdir aklından çıkaramadığı bu âyetin yazılmasına sebep olanı haklamayı tercih ederdi ama hiç yoktan iyidir diye düşünüyor. *Elindekiyle yetinmek de fazlasını istemek kadar güzel bir erdemdir,* diye belirtiyor kötü kalbi. Fazlasını istemek derken tiz bir vurgu yapmayı ihmal etmiyor elbette, ne olur ne olmaz çünkü. Kötü kalbini kafasıyla onaylıyor. *Düzenlemeyi bitirip gidelim,* diyor kötü kalbi.

Mahkemede, bir tanıdıktan ödünç aldığı, üzerine az büyük gelen takım elbisesi içinde sözde bir insan gibi diki-

lirken... *Sende takım elbiseye kanacak göz var mı,* diye araya giriyor kötü kalbi. Çıkışta, delilleri karartma şüphesi bulunmadığından tutuksuz yargılanacağı kararıyla, adliyenin merdivenlerini sahici bir çocuk neşesiyle inen adamın kesip kopardığı penisini, seyrek sarı kıllarıyla iyice çirkin görünen cılız, sönük göğsüne yerleştiriyor.

Ayağa kalkınca, adamın dizlerinin altına indirdiği kumaşı kayışlaşmış pantolonunun kahverengisi, kirli beyaz slip donuna bulaşmış sidik ve kan, bacaklarının çarpık duruşu tiksintisini artırıyor. Yutkunuyor. Safrasını ait olduğu yere yollamak için.

Çok değil az önce, bu kesim işlemini gerçekleştirmek için bir eliyle adamın penisini tutmuş bıçağını çalıştırırken, bağıra çağıra, Biz bunları yaşamak zorunda mıyız? Biz bu korkunçlukları yaşamak zorunda mıyız?, diye ağlamasını hatırlatıyor ona kötü kalbi. *Bir dahaki sefere öldürmeden yap bunu, böylesi seni biraz zayıf gösterdi. Deliler gibi kendi kendine bağırman yani.*

Kafasını sallıyor. Adamın avukatının dilini de, aynı şekilde, siyah kıllardan neredeyse görünmez olmuş göğsüne koyuyor. Suçların, tartışmasız en iğrencine bulaşmış bu iki ölü suç aletine bir an bakıyor. *Yerini ve haddini bilemeyen bir penis ile yalan konuşan bir dil,* diyor kötü kalbi küçümsemeyle. İçi bulanıyor. Yaptığından değil, sebep olanlardan.

Penis ile dili, nar çiçeği renkte rujla daire içine alıp son rötuşu da yaparak, buradaki işini bitiriyor. Bir an aklından ruju, kestiği penisten kalan boşluğa yerleştirmek geçse de, vazgeçiyor. Kargaların bile dokunmayacağı bu leşe bir daha dokunmanın düşüncesi, safrasını tekrar ağzına taşıyor.

Bu vazgeçişe canı sıkılsa da kötü kalbin, bugünlük daha fazla yüklenmek istemiyor ona. *Anlıyorum seni, bu daha ilk cinayetin, etkilenmen doğal, iyi geldiğini sen de kabul edersin ama.*

Kabul, diye mırıldanıyor, kabul. Ruju kapatıp avukatın son nefesini verirken sıktığı, henüz katılaşmamış yumruğunun içine yerleştiriyor. Acelesiz uzaklaşıp düzenlemesine alıcı gözle bakıyor.

Adamlardan fışkıran kanın sabah çiyiyle ıslanmış çimleri lekelediğini fark edince duruma içerliyor. Gözlerine okyanuslar hücum ediyor. Bir canavarın, pek tabii ki iki, cesedinin karşısında ağlamak istemediğinden, sırt çantasını kaptığı gibi, korunun içlerine doğru koşuyor. *Oluk oluk kanlarınızı akıtacağız ve kanlarınızla duş alacağız,* diye söyleniyor kötü kalbi, bu koşunun duygusundan hoşnutsuz.

Fazla uzaklaşamadan nefesi tıkanıyor. Denk geldiği ilk ağacı, eski bir dosta sarılır gibi kucaklayıp bırakıyor kendini. Güneş, sırtına teselli niyetine dokunurken, sarıldığı bu ağacın gövdesine karışmak, özsuyuna dönüşmek istiyor. O sırada mide özsuyu ağzına geliyor, tutamıyor, gece yediği azıcık şeyi ağacın dibine çıkarıyor. Neden sonra, siren sesleriyle kendine geliyor.

İçi rahat çünkü onu yakalayacak polis anasından doğmadı, biliyor. Teslim olması söz konusu değil çünkü suçluluğun kırıntısı dahi yok kalbinde. Vicdan da pekâlâ öldürülebilen bir şey. Böyle canavarlarla yüz yüze gelince, katledilen vicdanının arkasından tutacak bir yas kalmadığını da idrak ediyor insan. Bunu zerre sorun etmiyor. Aksine. Göğsünde değişik bir his var.

Kötü kalbi bu. İlk, eski kalbini oyun hamuruyla oynayan bir çocuk gibi keyifle sıkıyor tüylü, dikenli tırnaklarıyla.

Sağ elinde bir sıcaklık hissedince gülümsüyor, hasretle uzun uzun bakıyor eline. Herifin penisini veya avukatın dilini keserken elini de yaralamış olacak, ancak umursamıyor. Eline günler sonra bakabilmekle yatışıyor ruhu. Demin koşarken fark etmediği berduşun ve ateşinin etrafından geniş çe bir daire çizerek olay yerine geri dönüyor. Daire laf olsun

diye aslında, dumanı saymazsa herhangi bir önleme ihtiyacı yok çünkü. Dumandan kaçınmalı ama.

Vasatlarla her karşılaşmasında olduğu gibi ılık ılık atıyor kötü kalbi. Az önceki leşlerle bir parça doydu karnı, o sebepten, sadece sahibinin duyabildiği hırıltılı sesiyle gurluyor. *Biraz daha, ah biraz daha,* diyor. *Doyamadım kana daha. Sen de doyma asla.*